

Hosszú, fényes folyó

LIZ MOORE

Fordította

Gömöri Péter

Hosszú, fényes folyó

LIZ MOORE

Budapest, 2021

21. SZÁZAD
KIADÓ

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Liz Moore: *Long Bright River*

Copyright © 2020 by Liz Moore Inc.
All rights reserved.

Hungarian translation © Gömöri Péter, 2021

© XXI. Század Kiadó, 2021

21. Század Kiadó – XXI. Század Kiadó Kft., Budapest
Felelős kiadó Bárdos András és Rényi Ádám
Kiadványfelelős Kovács-Rényi Anna

Szerkesztette Laik Eszter
Előkészítés Tóth Andrea
Korrektúra Harrach Judit
Tördelés Váraljai Nóra
Szakmai lektorálás Bajzáth Sándor, Orosz István

Nyomás és kötés

ISBN 978 963 568 046 7

M. A. C.-nek

„Vajon mit lehetne elmondani a mai Kensingtonról hosszan elnyúló ipari negyedeivel és fejedelmi lakóépületeivel, amiről ne tudna már így is a közvélemény? Igazi város a Városban ez a település a szelíden hömpölygő Delaware folyó ölében, ahol egymást érik az üzemek, és oly sok benne a gyár, hogy a kémények füstje elhomályosítja az eget. Minden ízéből az alkotómunka lüktetése árad. Lakói elégedett, boldog emberek, akik élvezik ennek a jómódú életnek az áradó bőségét. Bátor férfiak és bájos nők népesítik be ezt a várost, akik elég szívósak ahhoz, hogy átvegyék majdan a gyeplőt apáik kezéből, amikor eljön az ideje. Üdvözlégy, Kensington! A kontinens büszkesége – a Város koronaékszere.”

Idézet a *Kensington; város a Városban* című könyvből (1891)

„Vagy forrongás dúl honunk rejtekin?
Maradjon tört, mi megtörött.
Az istenek dühe örök:
nehéz tünt rendet meghozni megin.
Halálnál rosszabb a zavar,
panasz panaszra, kínra kín,
mely hosszan, aggkorig zavar:
nagy gond szívnek, mely harcban megmeredt
hajós-szemnek, mely csillagot figyelve gyenge lett.

De liliom- és amaranthusz-ágyon
mily édes, enyhe légbe ringva lágyan
egy szent homályú ég alatt
nézni, nem csüggve semmi vágyon,
a dombról, melyet lep biborruhas gyom,
hosszú patak le mint szalad –
barlangi visszhangot fülelni
sűrűn fonódott vadszöllő között,

hang után smaragd vizesésre lelni,
mely szótt akanthusz-lombba öltözött
s hűvös fenyő alatt terülve fű között
hallgatni s nézni mind a messze
sós vizet.”

Tennyson, Alfred Lord: *A lótusz-evők*, részlet (Babits Mihály fordítása)

NÉVSOR

Sean Geoghehan; Kimberly Gummer; Kimberly Brewer, Kimberly Brewer anyja és nagybátyja; Britt-Anne Conover; Jeremy Haskill; a két kisebbik DiPaolantonio fiú; Chuck Bierce; Maureen Howard; Kaylee Zanella; Chris Carter és John Marks (két egymást követő napon haltak meg, mindketten ugyanannak a *koszos* adagnak az áldozatai, mondta később valaki); Carlo, akinek sohasem jut eszembe a vezetékneve; Taylor Bowes fiúja, majd egy évre rá maga Taylor Bowes is; Pete Stockton, a korábbi szomszédunk unokája; Hayley Driscoll; Shayna Pietrewski; Dooney Jacobs és az édesanyja; Melissa Gill; Meghan Morrow; Meghan Hanover; Meghan Chisholm; Meghan Greene; Hank Chambliss; Tim és Paul Flores; Robby Symons; Ricky Todd; Brian Aldrich; Mike Ashman; Cheryl Sokol; Sandra Broach; Ken és Chris Lowery; Lisa Morales; Mary Lynch; Mary Bridges és a vele egykorú unokahúga, valamint annak a barátja, Jim; Mikey Hughes apja és nagybátyja; két nagybácsink, akikkel szinte sohasem találkoztunk. Korábbi tanítónk, Mr. Paules. Davies őrmester a 23-as körzetből. Az unokatestvérünk, Tracy. És egy másik, Shannon. Apánk. Édesanyánk.

MOST

Egy holttest fekszik a Gurney utcai vágányok mellett. Egy nőé, a kora ismeretlen, valószínűleg túladagolás áldozata lett, mondja az ügyeletes.

Azonnal Kacey villan az eszembe. Ez már afféle ideges reflex nálam, ami a nyúltagyam mélyéből indul, majd éles fájdalmat okozva cikázik végig az egész testemen, akárhányszor egy női holttestre bukkannak a kollégáim. De a nyomában cammogva megérkezik sokat látott s már fásult énem racionális fele is, ez a kötelességtudó katona, hogy csöndben figyelmeztessen a statisztikákra és az esélyekre: tavaly kilencszáz áldozata volt a kábítószer-túladagolásnak csak itt, Kensingtonban. De Kacey nem volt közöttük. Meg aztán, dorgál meg ez az éberem őrködő józanabb énem, nem ártana, ha profihoz méltón viselkednél. Húzd ki magad! Mosolyogj. Tessék nyugodt ábrázattal, homlokráncolás nélkül, előreszegett állal végezni a munkát. Egyáltalán – tedd a dolgod.

Egész délelőtt hagytam, hogy Lafferty válaszoljon a hívásokra, hadd gyakoroljon. Most szóltanul csak intek neki a fejemmel, erre krákog kicsit, és megtörli a száját. Láthatóan ideges.

– Itt a 2613-as – mondja a rádióba.

Ez a járőrökcsink száma. Helyes.

Az ügyeletes folytatja. A bejelentő személy nem adta meg a nevét. A hívást egy nyilvános utcai telefonról kezdeményezték, amiből még mindig sok található a Kensington sugárút mentén, talán épp arról az egyetlen készülékről, amelyről gyakorlatból tudom, hogy még működik is.

Lafferty rám néz. Viszonzom a pillantását. A kezemmel jelzek neki. *Még. Kérjen további részleteket.*

– Oké, értem – mondja a rádióba. – Vége.

Dehogy vége. A szám elé húzom saját vállmikrofonomat. Érthetően beleszóllok.

– Van közelebbi információ a holttest pontos helyéről?

Miután befejeztem a beszélgetést, adok néhány jó tanácsot Laffertynek arra nézve, hogy mindig világosan fejezze ki magát, ha az ügyeletessel beszél. Sok újonc űzi azt a rossz szokást, hogy mesterkéltn, macsó stílusban beszél a központtal, amit nyilván valami rendőrfilmből szedett fel, úgyhogy most arra is figyelmeztetem, hogy mindig igyekezzen minél több részletet kiszedni belőlük.

De még be sem fejezem, amikor Lafferty megint csak kiböki:

– Értem.

Odapillantok rá.

– Nagyszerű – mondom neki. – Igazán örülök.

Még csak egy órája ismerem, de már sejtem, miféle. Egyfolytában jár a szája – ennyi idő alatt többet megtudtam róla, mint amennyit ő valaha megtud majd rólam – és folyton játssza az eszét. Gyors előmenetelre vágyik. Más szóval: jelentéktelen széltoló. Annyira retteg tőle, hogy ágrólszakadtnak, gyöngének vagy ostobának tartásák, hogy még a nyilvánvaló hiányosságaiából sem hajlandó beismerni semmit. Én a magam részéről nagyon is tisztában vagyok vele, hogy milyen csóró vagyok. Az utóbbi időben megkülönbösképp, amióta nem érkezik Simontól a havi apanázs. Hogy gyöngé lennék? Bizonyos értelemben valószínűleg: igen, csökönyös vagyok, talán önfejű is, mert néha olyankor sem fogadom el mások segítségét, amikor pedig szükségem lenne rá. Nem vagyok túl bátor sem – nem én leszek az első, aki egy barátja védelmében a golyó útjába áll, vagy egy menekülő bűnöző nyomában száguldozik vakmerőn a sűrű forgalomban. Igen, szegény is vagyok. És gyöngé is. De ostoba biztosan nem.

Ma reggel már megint elkéstem az eligazításról. Resteltem bevallani, hogy ez már a harmadik eset ebben a hónapban, pedig utálok késni. Egy jó rendőr legalább legyen pontos, ez a minimum. Amikor beléptem a közösségi terembe – ebbe a jellegtelen, drapp színűre festett, bútorozatlan hodályba, amelyet csak a falra felragasztott néhány kókadt rendőrségi plakát díszít –, Ahearn őrmester már ott várt rám a mellén összefont karral.

– Fitzpatrick. Örülök, hogy maga is megtisztel bennünket. Ma Laffertyvel van beosztva a 2613-as járőr-kocsiba.

– Ki az a Lafferty? – csúszott ki a számon önkéntelenül. Pedig nem akarom jópofáskodni. A sarokban álló Szebowski röviden felnevetett.

– Az ott Lafferty – mutatott rá Ahearn.

És valóban, ott állt Eddie Lafferty, aki aznap a második munkanapját töltötte a körzetünkben. Nagy buzgalommal olvasgatta éppen az üres beosztási naplóját a terem másik felében. Felkapta a fejét, és futó, gondterhelt pillantást vetett rám. Aztán lehajolt, mintha váratlanul felfedezett volna valami piszkot a cipője orrán, pedig látszott, hogy a bakancsot nemrég pucolták ki, valósággal ragyogott. Csücsörített az ajkával. Halkan füttyentett egyet. Akkor majdnem megsajnáltam.

Aztán beült mellém az utasülésbe.

A következőket tudtam meg róla ismeretségünk első órájában: Eddie Lafferty negyvenhárom éves, vagyis tizenegy évvel idősebb nálam. Elég későn lépett be a PPD-hez.* Tavalay még építőmunkásként dolgozott, akkor írta meg a felvételi tesztet. (*Néha még mindig sajog a hátam*, mondja. *De ne szóljon róla a többieknek.*) Nemrég esett át a kiképzésen. Három feleségtől vált el, és három, már majdnem felnőtt gyereke van a korábbi házasságaiból. Van egy háza a Pocono-hegységben. Súlyozózik. (Imádok edzőterembe járni, mondja Eddie Lafferty.) Refluxa van. Időnként székrekedés kínozza. Dél-Philadelphiában nőtt fel, most Mayfairben lakik. Hat haverjával közösen egész szezonra szóló bérlete van az Eagles meccseire. A legutolsó felesége,

* PPD – Philadelphia Police Department, a philadelphiai rendőrség. (*Aford.*)

akitől elvált, még csak a húszas éveiben jár. *(Talán épp ez volt a probléma,* mondja Lafferty, *hogy még nem nőtt be a feje lágya.)* Golfozik. Van két, menhelyről elhozott pitbullkeverék kutyája, Jimbo és Jennie. A középiskolában baseballozott. Akkoriban az egyik csapattársa éppen a jelenlegi szakaszparancsnokunk, Kevin Ahearn őrmester volt, ő javasolta neki, hogy lépjen be a rendőrséghez. (Ez valahogy nekem is beleillik a róla alkotott képbe.)

Ehhez képest ismeretségünk első órájában Eddie Lafferty a következő tényeket tudta meg rólam: Szeretem a pisztáciafagyaltot.

Egész délelőtt azzal kísérleteztem, hogy azokban a ritka pillanatokban, amikor épp befogja a száját, megismertessem legalább az alapvető tudnivalókkal a körzetünket illetően.

Kensington egy viszonylag új negyede az amerikai mértékkel történelminek számító philadelphiai óvárosnak. Egy Anthony Palmer nevű, angol betelepülő alakította ki az 1730-as években, miután megvásárolt egy jellegtelen kis földdarabot a város határában, s ezt elnevezte egy előkelő londoni negyedről, amely akkoriban a brit uralkodók kedvelt lakóhelye volt. (Talán ez a Palmer is valami szélhámos lehetett, vagy némi jóindulattal egy bizakodó optimista.) A mai Kensington keleti határa körülbelül másfél kilométerre húzódik a Delaware folyótól, de a városrész akkoriban leért egészen a vízpartig. Ennek megfelelően kezdetben a hajóépítés és a halászat volt a helyiek két fő megélhetési forrása, de a tizenkilencedik század második felére már kialakult Kensingtonnak a mai napig uralkodó ipariközpontjellege. A század végére már egymást érték a vasöntödék, az acél- és textilgyárak, és felépültek az első – talán nagyon is ideillő – gyógyszergyárak is. Amikor aztán a huszadik század végén egész Amerikában sorra zárták be az üzemeket, Kensingtont is utolérte az előbb lassú, később egyre látványosabb gazdasági hanyatlás. Lakói közül sokan vagy beköltöztek a városközpontba, vagy kimenekültek a külvárosokba és más munka után néztek; de sokan maradtak is, talán hűségből, talán önáltatásból, hátha majd minden jobbra fordul. A mai Kensingtont nagyjából fele-fele arányban lakják a tizenkilencedik század végén és a huszadik elején bevándorló ír származású amerikaiak és az újabban megjelent Puerto Ricó-i és más latin-amerikai népek,

valamint néhány egyéb, egyre csökkenő számú etnikum – afroamerikaiak, kelet-ázsiaiak és karibi ősök leszármazottjai.

A mai Kensingtont két fő közlekedési ütőér szeli át: az északnak tartó és egészen a városrész keleti határáig húzódó Front Street, valamint a Kensington sugárút – amit errefelé mindenki csak *a Kensy*nek hív, derűsen vagy megvetően, nézőpont kérdése –, ami a Frontból nyílik, és onnan tart északkeletnek. A Market-Frankford magasvasút pályája – amit a helyiek csak *az Elként** emlegetnek, hiszen egy *Philly*nek becézett városban miért lenne pont valamelyik közlekedési eszköznek kiírva a teljes neve? – közvetlenül a Front Street és a Kensington sugárút fölött halad, amitől mindkét út egész nap árnyékba borul. A vasútpályát és a beszállóperonokat tartó, tízméterenként a magasba meredő kék acéltraverzek azt a benyomást keltik a helyiekben, mintha egy gigantikus és félelmetes százlábú telepedett volna rá az utcájukra. A környék legtöbb (szexuális, drogos) üzleti tranzakcióját itt, e két utca valamelyikén ütik nyélbe, hogy aztán a kisebb keresztutcák és síkátorok valamelyik foghíjtelkén vagy a számos üresen álló, lakatlan épület valamelyikében bonyolítsák le. A két főutat körömszalonok, gyorsbüfék, mobiltelefonboltok, vegyesárut kínáló kisboltok, filléres kacatoktól roska-dozó kirakatú egydolláros boltok, konyhafelszerelés-üzletek, zálogházak és népkonyhák szegélyzik, kiegészítve néhány jótékonyági szervezet bódéjával és egypár kocsmával. Minden harmadik üzlet kirakatát acélredőny védi.

Ennek ellenére a környék feljövőben van, mindenhol új társasházak épülnek, mint az is, ami mellett éppen elhaladunk, s amit csak nemrég húztak fel egy sokáig üresen álló telekre, miután eltakarították a korábban ott álló, majd hatalmas, lengő vasgolyóval lebontott üzem törmelékeit. Fishtown irányába haladva, ahol én is töltöttem a gyerekkoromat, egyre több új kocsmá és üzlet nyit végig a Kensy mentén. Újonnan ideérkezett, fiatal arcok a tulajdonosok: csupa komoly, jómódú és naiv kölyök, megérttek rá, hogy jól átvágják őket. Ez az egyik oka, hogy a polgármestert egyre jobban izgatják a látszatok. Több rendőr kell, mondja a polgármester. Sokkal, de sokkal több rendőr.

* Az angol *elevated* (magasított, magasan futó) rövidítése. (*A ford.*)

Ma egész nap szakad az eső, ezért arra kényszerülök, hogy lassabban vezessek, mint ahogy olyankor szoktam, amikor az ügyeletes kiküld valami esethez. Sorolom Laffertynek az üzleteket, miközben elhaladunk előttük, és hozzáteszem a tulajdonos nevét is. Felidézek néhány, a környéken utóbb történt bűnesetet, amiről úgy gondolom, nem árt, ha Lafferty is tud (ő pedig mindahányszor elismerően füttyent és bólogat hozzá). Elmondom neki, kik azok, akikre számíthatunk. A kocsik ablakai mellett a szokásos figurák suhannak el: olyanok, akik lázasan keresik a dílereket, és azok, akiknek már sikerült betépniük. A járdán a járókelők fele mintha lassan rá akarna omlani az aszfaltra, ingatag lábuk képtelen megtartani a testsúlyukat. Ez itt *a kensingtoni táméskodó*, mondják erre a környékre az olyanok, akik még ebből a nyomorúságból is szeretnek tréfát űzni. Én erre képtelen lennék.

A szakadó eső miatt néhány nőnek esernyőt látok a kezében, ahogy elhaladunk mellettük. Téli sapka, steppelt dzseki, farmernadrág és piszkos tornacipő az öltözkük. Tinédzsertől az idősebb korosztályig van itt minden. A nagy többségük fehér bőrű, bár a függőség nem válogat, akad itt minden fajból és felekezetből. Az arcuk többnyire nincs kifestve, csak a szemüket húzták ki. Az utcán strichelő nőkről itt, a Kensyn senki sem mondaná meg, hogy kuncafra várnak, mégis mindenki tudja, miért ácsorognak: a pillantásuk árulja el őket, ahogy minden arra haladó autó sofőrjére hosszan odanéznek, ha férfi az illető. A legtöbbjüket személyesen ismerem, és ők is engem.

– Az ott Jamie – mutatom Laffertynek, ahogy elhaladunk egy nő mellett. – Amott meg Amanda. Mellette meg Rose.

Úgy érzem, része a kiképzésének, hogy személy szerint is megismerje ezeket a nőket.

A következő kereszteződésnél, a Kensington és a Cambria sarkán fölfedezem Paula Mulroneyt. Ma mankóra támaszkodik, és úgy tántorog fél lábon ugrándozva, ráadásul bőrig ázik, mert nincs szabad keze, amivel ernyőt tarthatna maga fölé. A farmerdzsekije is teljesen átnedvesedett, vészjóslóan sötétkék a színe. Bárcsak behúzódhatna valahová.

Gyorsan körbenézek, pillantásom Kacey-t keresi. Rendszerint ő is itt ácsorog Paula mellett. Olykor valamin összekapnak, vagy egyikük megnehezelt valamiért a másikra, és akkor az egyikük ideiglenesen odébbáll egy

távolabbi sarokra, de egy hét után többnyire már ugyanott találom őket, újra szent a béke, kart karba öltve nevetgélnek, Kacey szájában ott fityeg a cigaretta, Paula pedig a szokásos gyümölcslevet vagy a papírzacskóba dugott dobozos sörét szürcsölgeti.

Ma sehol sem látom Kacey-t. Hirtelen rádöbbenek, hogy már elég rég nem láttam.

Paula észreveszi a közeledő járőrökcsit, oda is bandzsít rám, amikor felismer. Két ujjal intek neki. Paula a szemembe néz, aztán végigméri Laffertyt is, majd apró mozdulattal az égnek emeli az arcát.

– Az ott Paula – mondom Laffertynek.

Habozom, mondjak-e még többet is neki. Például, hogy együtt jártunk iskolába. És hogy a családunk barátja. Pontosabban a húgom barátnője.

De Laffertyt már egészen más köti le: ismét a refluxa kínozza, mint szinte állandóan, úgy egy éve.

Erre nem tudom, mit kellene mondanom.

– Mindig ilyen csendes? – kérdezi hirtelen. Ez az első hozzám intézett kérdése, amióta tisztáztuk, melyik a kedvenc fagyaltom.

– Csak fáradt vagyok – mondom neki.

– Sok partnere volt már előtttem? – kérdezi, aztán kitör belőle a nevetés, mintha valami vicceset mondott volna. – Bocsánat, ez elég hülyén hangzott.

Épp elég sokáig maradok néma.

Aztán azt felelem, hogy csak egy.

– És vele meddig dolgoztak együtt?

– Tíz évig.

– És aztán hova lett? – firtatja Lafferty.

– Múlt tavasszal megsérült a térde – válaszolom. – Betegszabadságon van már egy ideje.

– Hogy sebesült meg a térde?

Fene tudja, van-e bármi köze hozzá. De azért azt felelem, hogy munka közben. Ha Truman szeretné, hogy mindenki megismerje a teljes történetet, majd személyesen elmondja nekik.

– Gyerekei vannak? Férjnél van? – faggatózik tovább Lafferty.

Mennyivel jobb lenne, ha megint inkább magáról fecsegne...

– Egy fiam – felelem. – Nem vagyok férjnél.

- Tényleg? És hány éves a fia?
- Négy. Nemsokára öt lesz.
- Az nagyon jó kor – bólogat Lafferty. – Imádtam az enyéimet, amikor ennyi idősek voltak.

Amikor megérkezünk arra a pontra, ahová az ügyeletes irányított – a vágányokat az utca szintjétől elválasztó drótkerítés egy olyan részéhez, amit valaki évekkal ezelőtt megbontott, aztán úgy maradt –, látom, hogy megelőztük a mentősöket.

Oldalvást Laffertyre sandítok, próbálom felmérni. Váratlanul előnt a szájalom iránta, mert én előre tudom, hogy odalent miféle látvány vár ránk. A 23. körzetben kapta meg a gyakorlati képzést, ami ugyan közvetlenül határos a miénkkel, de ott sokkal kisebb a bűnözés. Amúgy is valószínűleg csak gyalogos járőrözésben vett részt, meg a helyszínbiztosítást és hasonlókat gyakoroltatták vele. Ilyen éles küldést nyilván még sohasem kapott. Nem túl sokféleképp lehet megérdeklődni valakitől, hogy hány halottat látott már életében, így hát igyekszem minél homályosabban feltenni neki a kérdést.

– Volt már dolga ehhez hasonlóval? – kérdezem tőle.

Megrázza a fejét, aztán csak annyit mond:

– Még nem.

– Na, hát akkor ez egy kiváló alkalom lesz – biztatom.

Nem tudom, mit mondhatnék még. Mert erre a látványra senkit nem lehet eléggé felkészíteni.

A mikor tizenhárom éve beléptem a rendőrséghez, ilyen eset évente csak néhány alkalommal fordult elő: olyankor jelentettük a központnak, hogy valaki végtelenül túladagolta magát a szert, már halott, úgyhogy orvosi segítségre nincs is szükség. A küldések többségében épp folyamatban lévő kábítószer-túladagolások helyszínére kellett kimennünk, ilyenkor többnyire még újra lehetett élesztetni az áldozatokat. Mára sajnos sokkal gyakoribbá váltak a mostanihoz hasonló, fatális kimenetelű ügyek. Csak ebben az évben már ezerkétszázhoz közelít az áldozatok száma, és közülük is messze a legtöbben a mi körzetünkben haltak meg. Többnyire hamar megtaláljuk a holttestüket. De némelyik olyan régen hever valahol, hogy már oszlásnak indult a tetem. Egyiket-másikat a halálánál szemtanúként jelen lévő barátja vagy szerelme rejt el ügyetlenül egy árokba vagy bokor mögé, mert nem akarja felvállalni a bejelentéssel járó hercehurcát, vagy bárki előtt részletezni a szerencsétlenség körülményeit. Sokszor az áldozat meghúzza magát valahol egy eldugott helyen, aztán a drog hatása alatt örök álomba merül. Olyan is előfordul, hogy a családtagjai találnak rá. Akár a saját gyereke. És van olyan is, akire mi bukkantunk rá elsőként: járőrözés közben feltűnik egy némán a földön heverő vagy hétrét görnyedt alak, és amikor odaérve kitapintjuk a pulzusát, már nem ad semmiféle életjelet. Érintésre hideg a teste. Még nyáron is.

A kerítésbe vágott lyukon átbújva leereszkedünk Laffertyvel az árok mélyén futó vasúti vágányhoz. Magam sem tudom, hány tucatszor vagy hány százszor tettem már meg ezt az utat a rendőrségi szolgálatom éve alatt. Ez a bozotos terület elméletileg a járőrútvonalunk része. Ahányszor lejövünk ide, mindig találunk valamit vagy valakit. Amíg Truman volt a társam, mindig ő ment elől. Ő volt a rangidős kettőnk közül. Ma én haladok elől, és behúzom a nyakam, mintha ez valahogy megóvna az esőtől. De az csak szakad megállás nélkül. Az esőcseppek akkorát koppannak a tányérsapkámon, hogy a saját szavamat is alig hallom. A bakancsom csúszkál a sárban.

Kensingtonnak ez a része, a Lehigh viadukt környéke, amit a köznyelv egyszerűen csak *a vágányoknak* hív, sok más városrészhez hasonlóan mára elveszítette a funkcióját. Kensington ipari virágzásának az idején percenként haladt el itt egy-egy tehervonat, ma már minimális a forgalom, az árok falát benőtte a gaz. A lehullott száraz levelek, gyomnövények és ágak alatt nejlonzacskók és használt injekciós tűk hevernek szanaszét. Aki akar, jól elrejtőzhet itt a kíváncsi szemek elől az árokkal bokrai között. Az utóbbi időben arról lehetett hallani, hogy az önkormányzat a Conrail vasúttársasággal összefogva lebetonozná az egész árkot, de egyelőre semmi sem történt. A magam részéről szkeptikus vagyok; el sem tudom képzelni másként ezt a helyet, mint a narkósok meg a sugárúti örömlányok és kuncsaftjaik búvóhelyét. Ha mégis lebetonoznák, a környéken tucatnyi új rejtékhelyet alakítana ki az elszánt közönség. Láttam már ilyet.

Bal felől halk neszezés hallatszik: a gazból egy férfi bukkan elő. Furán néz ki, mint egy kísértet. Mozdulatlanul áll, mindkét keze bénán lóg az oldalán, az arcán apró cseppekben gyöngyöző patak. Akár sírhatna is.

– Uram – szólítom meg –, nem látott semmi olyat erre felé, amiről tudnunk kellene?

Nem szól. Csak bámul mereven maga elé. Kiszáradt ajkát nyalogatja. A pillantása révedező, mohó, látszik rajta, hogy nagy szüksége van már a következő adagra. Valószínűleg világoskék a szeme. Talán egy barátját vagy a dílerét várja: valakit, aki segít majd rajta. Végre aztán lassan, tagadólag megrázza a fejét.

– Ugye, tudja, hogy ez tiltott magánterület? – szegezem neki a kérdést.

A legtöbb kollégám nem bajlódik már ilyen formaságokkal, semmi értelmét nem látják. Olyan, mint a gyomirtás, mondja némelyikük: ma kihúzogatód őket, holnapra megint ellep mindent. De én sosem spórolom meg a figyelmeztetést.

– Elnézést – mondja a férfi, de nem úgy fest, mintha távozni készülné, nekem meg nincs most rá időm, hogy huzakodni kezdjek vele.

Laffertyvel továbbmegyünk. A sínek mindkét oldalán hatalmas pocso-lyákba gyűlt a lezúduló eső. Az ügyeletes szerint a holttest vagy száz méterre fekszik a nyílástól, ahol bejöttünk, kicsit jobbra a vágányoktól, egy kidőlt fatörzs mögött. A bejelentő állítólag otthagytott a törzsön egy újságot, hogy

könnyebben megtaláljuk a helyszínt. Ezt a jelzést kutatjuk a tekintetünkkel, miközben egyre távolabb járunk attól a ponttól, ahol bejöttünk.

Lafferty veszi észre először a kérdéses fatörzset, és letér az ösvényről, ami nem is igazi ösvény, csak egy kitaposott gyalogút a vágányok mentén, ahol ki tudja, hányan jártak már előttünk az évek alatt. Szótlanul követem. Mint mindig az ilyen esetekben, azon töprengek magamban, vajon valamelyik ismerősöm lesz-e az áldozat, egyike azoknak a nőknek, akiket bekísértem már korábban az őrre, vagy akik mellett naponta elhaladok a Kensyn. Mielőtt még megállíthatnám, ismét rám tör az ismerős kétségbeesés: *esetleg Kacey?*

Lafferty, aki tíz lépéssel előttem jár, odaér a fatörzshöz, és bepillant mögé. Nem szól semmit, csak előregörnyedve, félrebillentett fejvel szemléli a látványt.

Amikor én is odaérek, követem a példáját.

Nem Kacey az.

A legelső gondolatom: hála a jóistennek, nem ismerem a halottat. Nemrégén fekszik ott – ez a második gondolat. Ebben a női testben nincs már semmi puhaság, életre utaló ernyedtség. A hátán fekszik, már beállt a hullamerevség, az egyik karja kicsit felmered, és a keze ettől ragadozó madár karmának tűnik. Az arca eltorzult, élesek a kontúrjai; a szeme hátborzongatóan fürkészi a semmit. Pedig a túladagolás áldozatai rendszerint lehunyják a szemüket, és ettől kissé kevésbé felkavaró a látványuk. Olyankor meggyőzhetem magam, hogy békében haltak meg. De ennek a nőnek döbbenet ül a tekintetében, mintha nem is értette volna, hogy miféle végzetet mér rá a sors. A holttest avarágyon nyugszik. Félig felágaskodó jobb karját leszámítva egyenes vonalban fekszik a test, akár egy ólomkatonáé. Láthatóan fiatal. Huszonvalahány lehet. A most már kócosan szétzilált haját eredetileg szoros lófarokba foghatta, de a gumiból valaki kirángatott néhány tincset. Egy ujjatlan trikó és farmerszoknya van rajta. Nagyon lenge öltözet ilyen időben. Arcát és egész testét akadálytalanul veri az eső. Ez sincs jól így, az eső el fog mosni minden bizonyítékot. Ösztönösen körülnézek, nincs-e ott valami, amivel letakarhatnám, hogy ne fájzon. Hová lett a dzsekije? Talán valaki lerángatta róla, miután meghalt. Nem messze tőle, nem mondhatnám, hogy váratlanul, egy üres fecskendő és egy hevenyészett szorítókötet veszek észre a földön. Vajon egyedül volt, amikor utolérte a halál?

Nem tipikus ezeknél a nőknél; rendszerint ott van velük a barátjuk vagy egy kuncsaft, aki azonnal kerekét old, amikor meghalnak, mert semmi áron sem szeretne belekeveredni egy ilyen ügybe.

A kiképzésen azt tanítják nekünk, hogy ilyenkor azonnal nézzük meg, ad-e az áldozat bármilyen életjelet. Egy ilyen egyértelmű esetben nem bajlódnék ezzel, de Lafferty szeme rajtam, úgyhogy ezúttal mindent előírás szerint csinállok. Összeszedem minden bátorságomat, átmászom a fatörzs túloldalára, és a holttest felé nyújtom a kezem. Már épp meg akarom tapintani a pulzusát, amikor hirtelen közeledő léptek nesze üti meg a fülemet. *A franca*, mondja egy hang. *A rohadt életbe!* – hallom másfelől is. Az eső, ha lehet, még jobban rázendít.

A mentősök közelednek felénk. Két fiatalember az. Nem nagyon sietnek. Már ők is tudják, hogy itt nem lesz mit menteni. Ez a lány már nem él; jó ideje halott. Nincs szükségük halottkémre, anélkül is látják.

– Friss még a tetem? – kiált oda hozzám az egyikük. Lassan bólintok. Még mindig zavar, ahogy a halottakról beszélnek – meg néha mi is.

A két fiatalember odabotladozik a fatörzshöz, és közömbös tekintettel szemügyre veszik a holttestet.

– Jesszusom – szól oda fojtott hangon az egyikük – Saabnak hívják, látom a névtábláján – a másiknak, Jacksonnak.

– Legalább nem szakadunk bele a cipekedésbe – kommentálja a látványt Jackson, én pedig úgy érzem magam, mint akit gyomorszájon vágta. Aztán mindketten átlépik a fatörzset, megkerülik a holttestet, és letérdelnek mellé.

Jackson kinyújtja a karját és a kezével megérinti a holttestet. Néhányszor kötelességtudóan megpróbálja megtalálni a pulzusát, aztán feláll. Az órájára pillant.

– Ismeretlen áldozat, 11 óra 21 perckor halottnak nyilvánítva.

– Ezt jegyezze fel – szólok hátra Laffertynek. Ez talán az egyetlen előnye annak, hogy ismét egy társsal dolgozom: valaki kitölti helyettem a jegyzőkönyvet. Lafferty a saját jegyzetfüzetét a dzsekije belső zsebében tartotta eddig, hogy ne ázzon el az esőben. Most előhúzza és fölé hajol, hogy legalább tessék-lássék megóvja a zuhogó esőtől.

– Álljunk meg egy pillanatra – szólalok meg.

Eddie Lafferty előbb rám kapja a tekintetét, aztán ismét a hullát nézi.

Jackson és Saab közé állva én is lehajolok, és alaposan szemügyre veszem az áldozat arcát, mostanra már üveges tekintetű szemét és fájdalmasan görcsbe rándult állkapcsát.

A szemöldök alatt és a járomcsontokon apró piros foltok látszanak. Távolabbról nézve azt hittem, ki van festve kicsit az arca, de innen, közelről tisztán kivehető az apró, leginkább szeplőre emlékeztető foltocskák, amelyeket mintha egy vékony filctollal pötyögtetett volna valaki a lány arcára.

Most Saab és Jackson is közelebb hajol.

– Ja, tényleg – mondja Saab.

– És akkor mi van? – kérdezi Lafferty.

A számhoz emelem a vállmikrofonomat.

– Gyilkosság gyanúja – mondom bele.

– Honnan lehet tudni? – kérdezi Lafferty.

Jackson és Saab rá se hederítenek. Kétrét görnyedve hajolnak a halott fölé, és még mindig az arcát kémlelik.

Leveszem a mikrofon hangerejét. Odafordulok Laffertyhez. Ez itt most a kiképzése, a mindenit.

– Petechia – mondom neki, és ujjammal a pontocskákra bökök.

– Az meg mi? – kérdezi.

– Hajszálerrepedéstől származó, pontszerű bőrvérzés. A fojtogatás egyik jele.

Nem sokkal később megérkeznek a helyszínelők, a gyilkossági csoport tagjai és maga Ahearn őrmester is.

AZELŐTT

A húgom alig volt még tizenhat éves, amikor először találtam rá „holtan”. Ez 2002 nyarán történt. Két nappal az eset előtt, egy péntek délután a barátaival együtt ment el az iskolából azzal, hogy estére otthon lesz.

Nem jött haza.

Szombat reggelre már aggódni kezdtem, és körbetelefonáltam Kacey barátait, érdeklődve, hogy nem látták-e valahol. De senki nem tudott semmit a hollétéről, vagy talán csak nekem nem akarták elárulni. Tizenhét éves, feltűnően félszeg kamasz lány voltam akkoriban, akit már utolért az egész életére szóló sorsa: a gondoskodó nagytesóé. *Úgy viselkedsz, mint valami vaskalapos néni*ke, mondogatta mindig a nagyanyám, Gee. *Túl komoly vagy a korodhoz*. Kacey barátai minden bizonnyal afféle tekintélyes szülőfiguraként bántak velem, akit nem kell okvetlenül beavatni mindenbe. Mind-egyikük csak szabadkozott, és tagadták, hogy tudomásuk volna bármiről is.

Kacey akkoriban szilaj, hangoskodó lány volt. Ha otthon volt éppen – ami egyre ritkábban fordult elő –, mindjárt kellemesebb lett az élet, melegség és jókedv töltötte be a házat. Fura nevetése – ahogy tátott szájjal, némán megrázkódott az egész teste, hogy aztán fejhangon, sípólva, gyors egymásutánban szedve a levegőt összegörnyedjen, mintha fájdalmat okozna neki a kacagás – ott visszhangzott a falak között. Hiányától azonnal feltűnővé vált és baljósá sűrűsödött a csönd. Eltűntek a légből Kacey hangjai, amint az illata is, valami szörnyűséges, *Patchouli Pézsmailat* nevű kölnivízé, amelyet a barátnőivel akkoriban kezdtek el bőségesen magukra locsolni – talán, hogy elnyomják vele a szájukból áradó, ki tudja, miféle marihuánás cigaretták bűzét.

El kellett telnie az egész hétvégének, mire sikerült végre rábeszélnem Geet, hogy hívjuk fel a rendőrséget. Mindig is ódzkodott attól, hogy kívül-állókat is beavassunk a család belső ügyeibe, talán attól tartva, hogy szülői teljesítményét könnyen elégtelennek találhatnák.

Amikor végre beleegyezett, hogy bejelentést tegyünk, elrontotta a hí-
vást, és csak többszöri nekifutásra sikerült helyesen tárcsáznia a rendőrség számát az olajzöld falı telefonján. Soha nem láttam még olyan rémültnek, sem olyan dühösnek azelőtt. Egész testében reszketett, amikor végül helyére

akasztotta a kagylót, nem tudtam eldönteni, dühében, bánatában vagy szégyenében remegett úgy. Hosszúka, kivörösödött arca nyugtalanítóan új kifejezést öltött. Halkan mormogott magában valamit, csupa érthetetlen szót, ami lehetett átok, de akár ima is.

Kacey minden előjel nélküli eltűnése egyszerre volt váratlan és előre látható. Mindig is imádta a társaságot, az utóbbi időben pedig valósággal belehabarodott egy eléggé ócska alakokból álló bandába, amelynek tagjai jóindulatúak voltak ugyan, de kórosan lusták is, úgyhogy népszerűségük ellenére senki sem vette őket komolyan. Kacey nyolcadikos korában átesett egy rövid hippikorszakon, majd éveken át úgy öltözködött, mint egy punk, a haját Manic Panic hajfestékekkel rikító színekre festette, az orrcimpájába karikát fűzött, és a bőrére egy meglehetősen gyöngén sikerült, hálójában leselkedő pókasszonyt tetováltatott. Fiúi is voltak mindig. Nekem soha egy sem. Kacey kifejezetten közkedvelt volt, de ezt nemes célra használta: a középiskolában gyakorlatilag örökbe fogadott egy kórosan túlsúlyos lányt, Gina Brickhouse-t, akit mindenki addig gúnyolt a kövérségeért, hiányos tisztálkodásáért, a szegénységéért és a szerencsétlen nevéért, amíg tizenegy évesen úgy nem döntött, hogy örökre elnémul. Kacey ekkor vette védőszárnyai alá, a lány pedig a húgom oltalmazó felügyelete alatt valósággal kivirult. A középiskola utolsó osztályában Gina Brickhouse már kiérdemelte a Kivételes Személyiség kitüntetést, amelyet a középiskola legmókásabb, mégis köztisztelőben álló szentségtörőinek tartogattak a diákok.

Egy idő után azonban Kacey társadalmi élete gyökeres fordulatot vett. Többször is olyan ügyekbe keveredett, amelyek azzal fenyegettek, hogy kicsapják az iskolából. Rendszeresen ivott, még bent, az iskolában is, és olyan gyógyszereket szedett, amelyekről akkoriban még senki sem gyanította, hogy tartani kellene tőlük. Akkor fordult elő első ízben, hogy Kacey úgy érezte, akadnak az életének olyan mozzanatai, amelyeket még előttem is titkolnia kell. Az előző évben még mindent megbeszéltem velem, néha sürgető vagy könyörgő színezettel a hangjában, mintha csak tőlem várta volna a feloldozást. De hiába próbált bármit is eltitkolni előttem. Mindig kiszimatoltam, mi bántja – hogy is ne jöttem volna rá annyi év után! Megéreztem a viselkedésében, a fizikai állapotában, a tekintetében beállt vál-

tozásokat. Egész gyerekkorunkban közös szobánk volt, még az ágyon is osztoztunk. Oly közel álltunk egymáshoz, hogy sokszor kitaláltuk a másik gondolatát is, még mielőtt az kimondta volna. Hadarva, idegenek számára megfejthetetlen, olykor félbehagyott és később folytatott tőmondatokban beszélünk egymással, hosszas és bonyolult tárgyalásokat tudtunk lefolytatni kizárólag gesztikuláció és jelentőségteljes pillantások révén. Így hát, amikor a húgom szokásává vált, hogy a barátai lakásán töltse az éjszakát, vagy a kora hajnali órákban kerüljön csak elő olyan ismeretlen illatokat árasztva, amelyeket akkoriban én még nem tudtam beazonosítani, nem túlzás, ha azt mondom, komolyan megriadtam.

Amikor két hosszú nap telt el anélkül, hogy hallottam volna felőle, talán nem is annyira az eltűnésén ütköztem meg annyira, vagy azon, hogy akár valami szörnyűséges dolog is történhetett vele. A döbbenetem annak szólt, hogy Kacey vajon miképp volt képes ilyen kíméletlenül kirekeszteni engem az életéből. Attól rendültem meg, hogy ilyen tökéletesen titokban tudja tartani élete legfontosabb eseményeit – még előttem is.

Miután Gee telefonált a rendőrségre, nem sokkal később Paula Mulroney is üzent a csipogómon, és én vissza is hívtam. Kacey nagyon jó barátságban volt vele a középiskolás évei alatt, és Paula volt az egyetlen, aki tudomásul vette és tiszteletben is tartotta, hogy számomra a Kacey-hez fűződő családi kötelék mindennél fontosabb. Azt mondta a telefonban, tud Kacey eltűnéséről, és azt is sejtí, hol lehet.

– Egyelőre ne szólj a nagyanyádnak – kérte –, mert lehet, hogy tévedek.

Paula nagyon csinos, nyúlánk termetű, erős akaratú és szívós lány volt. Leginkább egy amazon jutott róla az eszembe – e harcós nők törzséről először az *Aeneis*-ben olvastam az angolórán még kilencedikes koromban, később a képregényekben, amelyekbe tizenöt évesen szerettem bele –, bár az egyetlen alkalommal, amikor megemlítettem ezt a hasonlóságot Kaceynek, azonnal letromfolt egy „naaa, Mick!”-kel, pedig én bóknak szántam. Lelkemre kötötte, hogy ezt senkinek se mondjam. Akárhogy is, bár vitán felül kedveltem Paulát – sőt, a mai napig is kedvelem –, kezdettől fogva úgy éreztem, rossz hatással van Kacey-re. A bátyja, Fran dílerként működött, Paula pedig besegített neki, és erről mindenki tudott is.

Aznap a Kensington és az Allegheny sarkára beszélünk meg találkoztót.

– Gyere velem – fogadott kurtán Paula, amikor odaértem.

Miközben elindultunk az utcán, elmondta nekem, hogy két nappal azelőtt itt jártak Kacey-vel ezen a környéken, mert mindketten egy buliba voltak hivatalosak, amit a bátyja egyik haverjának a közeli házában tartottak. Azonnal megértettem, hogy ez mit jelent.

– Nekem előbb el kellett mennem – magyarázta Paula –, de Kacey még maradni akart egy kicsit.

Paula befordult velem a Kensington sugárútról nyíló egyik mellékutcába, aminek már nem emlékszem a nevére, aztán odavezetett egy fehér kapus, omladozó sorházhoz. A kaput egy feketére festett kovácsoltvas lovas kocszi sziluettje díszítette, de a lónak le volt törve az egyik mellső lába; alaposan megnézhettem magamnak, mert vagy öt percig kopogtattunk, mire ajtót nyitott valaki.

– Nyugi, biztos, hogy itthon vannak – mondta Paula. – Mindig itthon van valaki.

Amikor végre feltárult az ajtó, odabent egy kísértetre emlékeztető csenevész nő fogadott, akinek felhevült arcáról és merengő tekintetéről később mindig Kacey jutott eszembe. Akkoriban még nem tudtam, hogy egy ilyen arckifejezés mire utal.

– Fran nincs itthon – mondta a nő. Paula bátyjára gondolt. Egy jó tízesel lehetett idősebb nálunk, bár ezt nem lehetett biztonsággal megállapítani. – Ez itt kicsoda veled? – siklott rám a tekintete, még mielőtt Paula bármit mondhatott volna.

– A barátnőm. A húgát keresi – válaszolta neki Paula.

– Itt nálunk nincs semmiféle hóg – közölte a nő.

– Beszélhetnék Jimmel? – terelte más témára a szót Paula.

A július néha brutális hőséget hoz Philadelphiában, ez a ház pedig valósággal beszívta és felerősítette a fekete kátránnyal lekent tetőn át beáramló forróságot. Odabent minden cigarettabűzt és valami ismeretlen, édeskés szagot árasztott. Szomorúság öntött el, amikor elgondoltam, milyen lehetett itt az élet annak idején, amikor a ház felépült – talán egy összetartó családnak, esetleg egy gyári munkásnak, a feleségének és a gyermekeiknek szolgált ott-

honául. Olyasvalakinek, aki minden reggel innen indult munkába a Kensington utcáit máig szegélyező, ám mostanra elhagyatott, böhöm nagy téglapületek valamelyikébe. És aki munka után hazatérve leült a családja körébe az asztalhoz, és áldást mondott vacsora előtt. Épp abban a szobában álltunk, amelyik régen az étkező lehetett. Most üresen kongott, mindössze néhány kinyitható fémszék sorakozott benne a fal mellett. A ház iránt érzett tisztelet arra sarkallt, hogy megpróbáljam elképzelni, hogyan nézhetett ki ez a helyiség egy emberöltővel ezelőtt: az ovális, csipketerítővel letakart ebédlőasztallal a közepén, körben süppedős szőnyegekkel és kárpitozott székekkel. Az ablakon függönnyel, amit még valakinek a nagymamája varrt, a falon pedig egy gyümölcsöstálat ábrázoló olajfestménnyel.

Aztán fekete pólóban és farmersortban megjelent Jim, valószínűleg a ház tulajdonosa, és kérdően ráncolódott. Két karja ernyedten csüngött az oldalán.

– Kacey-t kerestek? – kérdezte felém fordulva. Akkor még nem értettem, honnan tudja, miért vagyunk ott. Talán az ártatlan kinézetem árult el, amiről lerítt, hogy megmentőként, valakinek az oltalmazójaként vagyok ott, aki keres valakit, és nem épp szökik valaki elől? Egész életemben ilyen volt az arckifejezésem. Miután beléptem a rendőrséghez, még hosszú időbe telt, mire sikerült fölvennem bizonyos szokásokat és elsajátítanom egyfajta magabiztosabb modort, hogy ne hagyjak kétséget a szándékaim komolysága felől, ha például őrizetbe veszek valakit.

Bólintottam.

– Fönt van az emeleten – mondta Jim. Mintha még hozzátette volna, hogy nem érezte jól magát, de nem hallottam tisztán, úgyszólván bármi mást is mondhatott. De én máris elindultam felfelé a lépcsőn.

A fenti folyosóról nyíló ajtók mindegyike zárva volt, és nem tudtam, milyen szörnyűségek rejtőzhetnek mögöttük. Igen, féltem. Néhány másodpercig mozdulatlanul álltam a folyosó elején. Később majd úgy fogom érezni, jobb lett volna, ha azonnal sarkon fordulok.

– Kacey – mondtam ki halkán a húgom nevét, azt remélve, hogy egyszer csak előlép valamelyik ajtó mögül.

– Kacey – szólítottam másodjára is, és akkor az egyik ajtó mögül felbukkant egy fej, aztán nyomban vissza is húzódott.

A folyosó félhomályba borult. Hallottam, hogy odalent Paula beszélgetésbe kezd: a bátyjáról, a szomszédokról meg a rendőrségről magyarázott, akik újabban, mindannyiuk megrökönyödésére, egyre nagyobb számban járőröztek a Kensyn.

Végül összeszedve minden bátorságomat halkán bekopogtattam a legközelebbi ajtón, majd pár pillanat múltán benyitottam.

És megpillantottam a húgomat. Először a hajáról ismertem rá, amit Kacey nemrégiben neonrózsaszínűre festetett, és ami most zuhatagként terült szét a feje alatt a lepedő nélküli matracon. Az oldalán feküdt, nekem háttal, és párna híján a feje fura szögben lebillent.

Hiányos volt az öltözete.

Még meg sem érintettem a testét, de már tudtam, hogy halott. A póz, amelyben feküdt a matracon, ismerősnek tűnt, hiszen egész gyerekkorunkban egy ágyban aludtunk, de a testének ezt a mostani fura ernyedtségét még sohasem láttam azelőtt. Mintha elszállt volna minden élet a végtagjaiból.

Megfogtam a vállát, és a hátára fordítottam. A bal karja átbillent a testén, és az ágyra huppant. Egy gyapjútrikó aljából letépett, mostanra már meglazult anyagcsík volt körbetekerve rajta, valamivel a könyökhajlat fölött. A hevenyészett szorítókötés alatt megcsillant vénája hosszú, fénylő folyama. Az ajka lebiggyedt és elkékült, a szája félig nyitva, a szeme lehunyva, csak egy vékony, fehér csík villant ki a szemhéja alól.

Rázni kezdtem. Az arcába kiáltottam a nevét. Ott hevert mellette a fecskendő a matracon. Újra szólongattam. A testéből széklet bűze áradt. Kéményen arcul csaptam. Akkoriban még nem tudtam, mire képes a heroin. Nem ismertem senkit, aki a rabja lett volna.

– Hívjátok a 911-et! – kiáltottam teli torokból, ami így, visszagondolva a szituációra, elég nevetségesen hathatott. Kizárt, hogy akár a mentők, akár a rendőrség kijött volna egy ilyen címre. De még akkor is ezt kiáltoztam, amikor Paula lélekszakadva berohant a szobába, és a húgom látványára a szája elé kapta a kezét.

– Bassza meg! – szakadt ki belőle, amikor megpillantotta Kacey-t, aztán – ma már, meg kell mondjam, őszintén csodálom higgadt bátorságát és magabiztos gyorsaságát – szakszerű mozdulattal átnyalabolta fél karral a húgomat a térde alatt, másik karját pedig Kacey felsőteste alá csúsztatta

a hónaljánál, és felemelte az ágyról. Kacey középiskolás korában még elég dundi volt, de Paulának a szeme sem rebbent. Jó erősen magához szorította barátnője élettelen testét, majd hátát a falhoz támasztva apró, óvatos lépésekkel lecipelte a lépcsőn a földszintre, aztán ki az utcára. Én szótlánul követtem.

– Innen a környékről ne is próbáljatok telefonálni – mondta a nő, aki korábban ajtót nyitott nekünk.

Meghalt, gondoltam magamban. Meghalt a húgom. Még most is élettelen arca lebegett a szemem előtt, úgy, ahogy ott, azon a póre matracos ágyon láttam elterülve. Bár sem Paulának, sem nekem nem jutott eszembe, hogy ellenőrizzük a légzését, biztos voltam benne, hogy elveszítettem őt, és a képzeletem már előreszaladt velem a jövőbe: felderengett előttem, amint ott állok majd az érettségiző diákok között a húgom nélkül. Aki nem lesz mellettem az esküvőmön. És a gyerekeim születésekor sem. Nélküle temetem majd el Geet. Végül az önsajnálattól kibuggyantak a könnyeim. A fájdalomtól, hogy elveszítettem azt az egyetlen társat, akivel addig közösen hordtuk a születésünkkor ránk rótt terhet. Halott szüleink terhét. És Gee gondját, akinek epedve vártuk oly ritkán előtörő egy-egy kedves szavát, és közben szótlánul túrtuk mindennapos gonoszkodásait. És szegénységünk terhét. A könnyek ellepték a szememet. Elhomályosult előttem a járda. Meg is botlottam egy kidudorodó aszfaltcsíkban, amit egy fa kutakodó gyökere emelt meg.

Másodpercek múltán észrevett bennünket egy fiatal rendőr, aki láthatóan új volt még ezen a környéken; ő is ahhoz az erősítéshez tartozott, amelyről Jim és Paula az előbb panaszkodott. Perceken belül megérkezett egy mentőautó, és én beültem a húgom mellé a kocsni hátuljába. Végignézttem, ahogy Narkánnal újra életet lehelnek belé, ahogy hevesen összerándul minden tagja, majd csodával határos módon fájdalmában és kínzó hányingerrel küszködve felzokog, aztán nyomorultul könyörögni kezd, hogy vigyük vissza oda, ahonnan hoztuk.

Ezzel a titokkal lettem gazdagabb aznap: egyikük sem akarja, hogy megmentésük. Azt szeretnék, ha hagynák őket békében továbbcsúszni a föld mélye felé, amíg az el nem nyeli a testüket, hogy megnyugodva örök álomba szenderüljenek. Amikor kirángatják őket a halál torkából, gyűlölet ül ki az arcukra. Amióta rendőrként dolgozom, számtalanszor láttam már ilyet, amikor a szerencsétlen, csupán a feladatát végző mentős háta mögül a szenvedők fölé hajolok és az arcukba pillantok. Ez a gyűlölködő kifejezés ült ki aznap Kacey arcára is, amint felnyitotta a szemét, kiszakadt belőle az első káromkodás, és elsírta magát. Szemrehányó tekintetével engem vádolt.

MOST

Ahearn őrmester elbocsát bennünket Laffertyvel a tetthelyről. Mostantól ő veszi át az ügyet és ő zárja majd le, ő fogja ellenőrizni az orvos szakértőt, felügyelni a Keleti Parancsnokságtól érkezett nyomozók és a helyszínelők munkáját.

Lafferty ott ül mellettem a kocsiban, és végre befogja a száját. Én is lazíthatok egy kicsit, és az ablaktörlők surrogását meg a rádió halk recsegését hallgatom.

– Jól van? – kérdezem Laffertytól.

Némán bólint.

– Kérdése van?

Megrázza a fejét.

Aztán újra csak hallgatunk.

Az jut eszembe, milyen sokféle tud lenni a csönd. Ez a mostani feszingő, kínos; két idegen hallgatása, akik nem akarják kimondani a gondolataikat. Ettől csak még jobban hiányzik Truman és az ő nyugalmat árasztó hallgatása meg egyenletes légzése, ami mindig arra figyelmeztetett, hogy én se kapkodjak el semmit.

Eltelik így vagy öt perc. Akkor végre megszólal.

– Hát, látott már szebb napokat is.

– Ezzel mit akar mondani? – kérdezem tőle.

– Csak azt, hogy ez a környék nem volt mindig ilyen lepukkant, nincs igazam? Gyerekkoromban még egész tűrhetően nézett ki. Ide jártam baseballozni.

Felvonom a szemöldököm.

– Most se olyan rossz – mondom. – Vannak benne jobb és rosszabb részek is. Mint a legtöbb helyen.

Lafferty vállat von, látom, nem győztem meg. Még egy évet sem húzott le a zsaruk között, és máris panaszkodik. Nem egy olyan kolléga akad közöttünk, aki szereti hosszasan, kéjjel pocskondiázni a körzetét, pedig szerintem ez rosszízű. Nem egy rendőrt hallottam már becsmélően nyilatkozni Kensingtonról – sajnos közējük tartozik Ahearn őrmester is –, ami méltatlan olyasvalakihez, akinek épp az lenne a dolga, hogy védelmezze a kerület

lakóit és jó példát mutasson nekik. Az eligazításon néha *Szarfálvának* hívja a körzetet. Máskor meg *Narkotékának*. *Amerika hernyófészke*nek.

– Ideje innom egy kávé – mondom most Eddie Laffertynek.

Normális körülmények között mindig ugyanabba a sarki kis kávézóba járok, amelyben hóálló üvegkancsóokban várakozik a forró kávé a villanymelegítőn, és ahol macskapisi és tojásos szendvics szaga árad a tapétából. Alonzo, a tulajdonos mára a barátom. De egy ideje már szemezni kezdtem egy új hellyel, a Bombázó kávézóval, ami egy viszonylag jobb környéken nyílt mostanában a gomba módra szaporodó új üzletek egyikeként. Látva Lafferty finnyosságát a környéket illetően, most inkább arrafelé kanyarodom a járőrökocsival.

Van valami ezekben az új helyekben – a Bombázóban különösképp –, ami odavonzza a tekintetem, ahányszor elhaladok előttük. Talán az odabenti hűvös, csillogó fémfelületek és meleg fatónusok váltakozása tetszik annyira. Vagy talán maguk a bent ülők, akik mintha egy másik bolygóról pottyantak volna ide a mi körzetünkbe. Hogy mi foroghat a fejükben, hogy miről beszélgetnek vagy írogatják telefonjaikon az üzeneteket, csak elképzelni tudom: talán könyvekről, ruhákról, zenéről vagy arról folyik a szó, hogy milyen növényt rakjanak a nappalijukba. Esetleg neveket próbálgatnak az új kutyájuknak. Olyan kávéköltevényeket rendelnek, amelyeknek kiejteni sem tudom a nevét. Néha szeretném akár csak egy másodpercre itthagyni az utcát, hogy elvegyüljek közöttük, és nekem is ezek legyenek a legfőbb gondjaim.

Amikor leparkolok a Bombázó kávézó előtt, Lafferty hitetlenkedve rám sandít.

– Biztos maga ebben, Mike? – kérdezi. *A Keresztapából* idézi a mondatot. Gondolom, nem számít rá, hogy felismerem. Azt persze nem tudhatja, hogy én vagy tucatszor végignéztem az összes *Keresztapa*-filmet, nem épp a saját kedvemből, és úgy utáltam, mint a bűnt, minden egyes alkalommal.

– Tényleg négy kemény dollárt akar fizetni egy kávéért? – kérdezi.

– Szívesen meghívom magát is.

Idegesség önt el, ahogy belépünk, és feldühödöm, amikor észreveszem magamon a bizonytalanságot. Szinte varázsütésre mindenki elnémul, ami-

kor kiszúrják az egyenruhánkat és a pisztolytáskát az oldalunkon. Engem sűrűn végigmérnek így az emberek, már megszoktam. Aztán visszafordítják a tekintetüket a laptopjaikra. A pult mögött álló sovány pincérlány egész homlokát eltakaró frufruját egy téli sapka tartja a helyén. A mellette álló srácnak is sötét színű a haja, de csak a tövénél, a hajvégek tompa platina-szőke árnyalatúak. Hatalmas szemüvege van, úgy néz ki benne, mint egy fülesbagoly.

– Mit adhatok? – kérdezi a srác.

– Két közepes méretű kávé kérünk – felelem. (Jóleső kárörömmel tölt el, hogy csak két dollár ötven cent az áruk.)

– Még valamit? – kérdezi a fiú. Közben hátat fordít nekünk, mert kitölti a kávé.

– Aha – mondja Lafferty. – Ha már így belejöttünk, löttyintsen egy kis whiskyt is bele.

Miközben mondja, fülig szalad a szája, várja az elismerést. A bácsikáimtól jól ismerem ezt a fajta humort: szakállas, kiszámítható, de ártalmatlan. Lafferty magas és elfogadhatóan jóképű fickó, biztosan megszokta, hogy általában kedvelik a stílusát. A vigyor még mindig ott ül az arcán, amikor a srác újra felénk fordul.

– Nem árulunk alkoholt – mondja.

– Nem baj, csak vicceltem – feleli Lafferty.

A srác komoly képpel odanyújtja a kávékat.

– Van valahol egy mosdójuk? – kérdezi tőle Lafferty. Most már eltűnt a kedvesség a hangjából.

– Elromlott – feleli a fiú.

De én látom, hogy a hátsó fal mentén ott van a mosdó, sehol egy tábla rajta, ami tudatná, hogy üzemen kívül van. A másik pincér, a lány, kerüli a tekintetünket.

– Másik nincs? – kérdezi Lafferty.

Errefelé sok üzlettel van hallgatólagos megállapodásunk: irodánk nincs, viszont egész nap úton vagyunk egy autóba zárva. Nyilvános vécék nélkül nagy bajban lennénk.

– Nincs – feleli a pincérsrác, és odanyújtja nekünk a kávékat. – Kérnek még valamit? – kérdezi újra.

Csöndben kiszámolom neki a pénzt. Kilépek az ajtón. A délutáni kávékat Alonzónál isszuk, az tuti. Ő még akkor is kienged a koszos és sötét mosdójába, ha semmit nem veszünk nála. És mindig rámosolyog az emberre. Ismeri Kacey-t is. Tudja a kisfiam nevét, és érdeklődni szokott felőle.

- Milyen barátságos két kölyök – jegyzi meg Lafferty már odakint, a járdán.
- Csak úgy árad belőlük a szívéllyesség.

Keserűséget érzek a hangjában. Megbántották. Most először szimpatikusnak találok.

Üdvözlégység Kensingtonban, gondolom magamban. Egyelőre ne hidd, hogy kiismerted, mert még a töredékét se láttad.

A szolgálat végeztével leállítom a járőr-kocsit a parkolóban – mielőtt bezárnám, még a megszokottnál is alaposabban ellenőrzök rajta mindent, úgy, hogy Lafferty is lássa –, aztán mindketten beporoszkálunk az őrre, hogy leadjuk az eseménynaplónkat.

Ahearn őrmester már visszaért, ott ül az irodájában, abban az apró kis kamraméretű helyiségben, amelynek a betonfalain gyöngyözve fut le a nedvesség, ha be van kapcsolva a légkondicionáló – de neki legalább van egy kuckója, ami csak az övé. Az ajtaján egy tábla lóg *Először kopogj!* felirattal.

Szót fogadunk.

Odabent Ahearn az asztalánál ül, és valamit olvas a számítógépe képernyőjén. Szó nélkül átveszi tőlünk az eseménynaplót, fel sem néz a monitorról.

– Jó éjt, Eddie – röffenti, amikor Lafferty távozik.

Én még elidőzöm egy kicsit a küszöbén.

– Jó éjt, Mickey – mondja nekem is. Félreérthetetlen hangsúllyal.

Habozom pár pillanatig. Aztán megkérdem, megtudott-e esetleg valamit az áldozatról.

Sóhajt egyet. Felpillant a képernyőről. Megrázza a fejét.

– Még semmit – mondja. – Egyelőre semmi sincs.

Ahearn alacsony, mozgékony, ősz hajú, kék szemű férfi. Egyáltalán nem néz ki rosszul, de nagyon zavarja a testmagassága. Százhetven körül lehet, úgyhogy még én is úgy öt centivel feljebből nézek le rá. A különbség néha arra készteti, hogy önkéntelenül lábujjhegyre álljon, miközben velem beszél. De ma az íróasztalánál ül, úgyhogy megkímélem ettől a megaláztatástól.

– Semmi? – kérdezem újra. – Szóval még a személyazonosságát sem sikerült megállapítani?

Ahearn újra csak megrázza a fejét. Nem tudom, higgyek-e neki. Az őrmester fura pasas: mindig titkolózik, akkor is, ha semmi oka rá. Azt hiszem, ez a szokása semmi másra nem jó, csak arra, hogy éreztesse velünk azt a csekély kis hatalmát. Engem sohasem szívelt. Valószínűleg egy hiba az oka, amit az egyik eligazításon követtem el, nem sokkal azután, hogy őt idehelyezték egy másik körzetből: helytelen információt adott nekünk az egyik elkövetőről,

én meg föltettem a kezem, és kijavítottam. Ostoba, meggondolatlan tett volt a részemről. Csak utóbb jöttem rá, hogy ezt az eligazítás után, négyszemközt kellett volna elmondanom neki, hogy betartsam a szolgálati utat, de a legtöbb őrmester szemet hunyt volna egy ilyen jelentéktelen fegyvelemsértés fölött, megköszönte volna a kiigazítást, és talán még el is ütötte volna egy tréfás megjegyzéssel. Ahearn viszont olyan tekintetet vetett rám, hogy még mindig borsószik tőle a hátam. Truman sokat ugratott később, mondván, az őrmester biztos nagyon felhúzta magát a megjegyzésemre. Bár mindig elvicceltük ezeket az incidenseket, valójában mindketten szorongtunk miattuk, azt hiszem.

Most pedig azt mondom Ahearnnek:

– Még sosem láttam ezt a lányt a Kensyn strichelni. Gondoltam, ha esetleg kíváncsi rá.

– Nem vagyok – feleli Ahearn.

Pedig az lenne a dolga, szeretném a képébe vágni. Ez fontos információ. Mert tudható belőle, hogy az a lány vagy új volt a környéken, vagy csak szimplán arra járt. Senki sem ismeri úgy ezt a körzetet, mint a járőrök: mi rójuk egész nap a környék utcáit, mi ismerünk minden üzletet és lakóházat, a legtöbbnek a tulajdonosát és a lakóit is. Bezzeg a Keleti Parancsnokság nyomozói azonnal ezt kérdezték tőlem, meg még sok minden mást is, ami meggyőzött róla, hogy komolyan veszik a munkájukat.

Mindezt persze nem mondom el neki. Az ujjammal dobolok az ajtófélfán. Sarkon fordulok és indulni készülök.

Mielőtt még elmehetnék, Ahearn utánam szól. Közben továbbra is a számítógépére szegezi a tekintetét.

– Truman jól van? – kérdezi.

Megtorpanok. Meglepődöm.

– Gondolom, igen – felelem.

– Nem hallott róla mostanában?

Bizonytalanul felvonom a vállam. Néha kiszámíthatatlan, hogy Ahearn hová akar kilyukadni, de azt megtanultam, hogy mindig van valami hátsó szándéka.

– Hát ez jópofa – húzza el a száját az őrmester. – Én meg azt hittem, hogy maguk ketten... jó barátságban vannak.

Farkasszemet néz velem, egy pillanattal tovább, mint ahogy szeretném.

Útban hazafelé felhívom Geet. Mostanában elég ritkán beszélünk egymással. Találkozni meg szinte soha. Amikor megszületett Thomas, eltökéltem, hogy neki egészen másfajta neveletésben lesz része, mint nekem volt, ez pedig azt jelentette, hogy kerülnöm kell a Geevel – legyünk őszinték, a teljes O’Brien klánnal – való találkozást, amennyire csak lehet. Vona-kodva, inkább csak hogy eleget tegyek valami homályos családi kötelezettségnek, amelyet képtelen vagyok teljesen lerázni magamról, karácsonykor mindig elviszem hozzá látogatóba Thomast, és egyszer-egyszer felhívom, hogy megbizonyosodjam róla, még életben van. Bár néha szemrehányást tesz nekem a távolságtartásomért, azt hiszem, a szíve mélyén neki is jobb így. Ő mindenestre sohasem emeli fel a telefont, hogy felhívjon. Thomasz-szal kapcsolatban sem számíthatok rá, pedig épp elég jó fizikai állapotban van ahhoz, hogy ellássa vendéglátós munkáját, és még a Thriftway szupermarketben is ledolgozzon néhány órát. Az utóbbi időkben az a határozott érzésem támadt, hogy ha én nem hívnám, örökre megszakadna a kettőnk közötti kapcsolat.

– Mondd csak – szól bele a kagylóba, miután jó hosszan hagyta kicsönge-ni a telefont. Mindig így veszi fel.

– Én vagyok az – mondom neki, mire Gee azt kérdezi, ki az az én.

– Hát én, Mickey – mondom neki.

– Vagy úgy. Nem ismertem fel a hangodat.

Nem felelek rögtön, de pontosan értem a burkolt célzást. Már megint büntudatot akar kelteni bennem. Semmi, csak a szokásos rutin.

– Csak azt akartam megkérdezni – folytatom –, hogy nem hallottál-e mostanában Kacey-ről.

– Miért érdekel az téged? – kérdez vissza óvatosan Gee.

– Csak úgy.

– Nem – feleli. – Te is tudod, hogy nem avatkozom a dolgaiba. Nekem ne süketeljen fölöslegesen. Én nem avatkozom a dolgaiba – ismétli, talán a nyomaték kedvéért.

– Hát jó – hagyom annyiban. – De megtennéd, hogy szólsz, ha jelentkezik nálad?

- Te meg miben mesterkedsz? – kérdezi Gee most már gyanakodva.
- Semmiben.
- Te is hagyd békén, akkor jársz a legjobban – mondja.
- Békén hagyom – felelem.

Rövid szünet után csak annyit válaszol, elhiszi.

Téma lezárva.

- És hogy van az én kicsikém? – kérdezi Gee, hogy váltson.

Thomashoz mindig is sokkal szívélyesebb volt, mint hozzánk. Ha néha találkozik vele, halálra kényezteti, olyankor a retiküljéből előhúz néhány félig megolvadt, ősi cukorkát, kicsomagolja őket és a gyerek szájába tömködi. Ezekből az apró kedveskedéseiből látni vélem, milyen lehetett a viszonya a saját lányával, Lisával, az édesanyánkkal.

– Hát, eléggé elszemtelenedett az utóbbi időkben – mondom neki. Persze magam sem gondolom komolyan.

– Na, vigyázz a szádra – mondja Gee. Végre-valahára valami halovány mosolyfélét vélek fölfedezni a hangjában. „Vigyázz a szádra, ne beszélj nekem így a kicsikémről.”

- Pedig tényleg elég szemtelen – erősködöm.

Várom egy kicsit. Titkon még mindig abban reménykedem, hogy Gee végre elszánja magát, és felajánlja, hogy vigyem oda hozzá Thomast, hogy talán hajlandó vigyázni rá néhány óra hosszat, vagy megkérdezi, nem jöhetne-e el hozzánk, hogy megnézzék az új otthonunkat.

- Akarsz még valamit mondani? – szólal meg végül.
- Nem – bököm ki. – Csak ezért kerestelek.

Mielőtt bármit mondhatnék még, leteszi a telefont.

A mikor beállok a ház előtti felhajtóra a kocsival, Mrs. Mahon, a háziasszonyunk épp az előkertjét gereblyézi. Övé ez a vénséges kétszintes, gyarmati stílusban épült ház, amelynek a hevenyészve ráépített harmadik szintjén van a lakásunk. Ezt béreljük tőle immár majdnem egy teljes éve. A lakásba a ház hátsó oldalán húzódó rozoga falépcsőn lehet feljutni. A telek ugyan elég kicsi, de a ház mögött hosszú udvar nyúlik el, ami nagyon jól jön a kisfiamnak, még egy faágra felfüggesztett, autógumiból összeeskábált, nyikorgó hinta is került ide. Ezt a hátsó udvart leszámítva a lakás legfőbb vonzereje a bére: havi ötszáz dollár, ami még a közműszolgáltatások díját is magában foglalja. Az egyik kollégám bátyja hívta fel rá a figyelmemet, amikor kiköltözött innen. Nem egy kastély, mondta az illető, de tiszta, és a háziasszony gyorsan rendbe hozat mindent, ha esetleg elromlik valami. Ki van véve, mondtam neki. Még aznap meghirdettem eladásra a Port Richmond-i házamat. A szívem ment vele; imádtam ott lakni. De nem volt más választásom.

A lehúzott kocsiblakból odaintek Mrs. Mahonnak, aki abbahagyja a gereblyézést, amikor megpillant, és az alkarjával rátámaszkodik a gereblye nyelére.

Kiszállok. Még egyszer odaintek neki. A kocsis hátsó ülése tele a bevásárolt élelmiszerekkel, igyekszem egyszerre magamhoz ölelni a papírzacskókat, és közben halk fújtatással jelzem, hogy mint mindig, most is sürgős dolgom van. Folyton úgy érzem, hogy Mrs. Mahont valami furcsa közeledési kényszer hajtja, de egyelőre nem szeretnék alaposabban is a végére járni, mi az. Először is mindig ott áll készenlétben az előkertben, hogy azonnal nyakon csípjén minden arra járót, és szóba elegyedjen vele (észrevettem, hogy még a postás is mindig kellő elővigyázattal közelít); másodszor az arckifejezése egyszerre aggodalmas és reménykedő, mintha csak arra várna, hogy valaki végre megkérdezze tőle, mi a baj, hogy aztán jól kiönthesse neki a lelkét. Bármilyen témában azonnal tanácsot ad, kéretlenül is – legyen szó a lakásról, az autóról, az öltözködéséről, ami például kifejezetten alkalmatlan a jelenlegi időjárásban Mrs. Mahon szerint –, rendszerint olyan buzgó fontoskodással, mintha valami egészségügyi vészhelyzetről lenne szó.

A haja hófehér, rövidre vágatja; tekintélyes tokája minden egyes izgatottan kiejtett szó után megremeg. Évszakhoz illő trikót és bő szabású, világoskék farmert visel. Az egyik szomszédától megtudtam, hogy valaha férjnél volt, de ha így volt is, senki sem tudja, hová lett az ura. Rosszszívűségben néha úgy gondolom, talán épp a felesége nyűgje okozta az úriember vesztét. Ha Thomas olykor rendetlenkedik a be- vagy kiszállásnál, számíthatok rá, hogy Mrs. Mahon ablakába kikönyökölve rosszálló tekintettel figyeli minden mozdulatunkat, mint valami szabálykövető teniszbíró. Még az is előfordul, hogy kijön a házból, hogy közelebről is szemügyre vegye a kettőnk civakodását, láthatóan feldúltan, a mellén összefont karral.

Amikor ma, karomban az élelmiszerral megpakolt zacskókkal fölegyenesedem, odaszól, hogy valaki itt járt, és engem keresett.

A homlokomat ráncolom.

– És ki volt az? – kérdezem.

Mrs. Mahon láthatóan boldog, hogy feltettem neki ezt a kérdést.

– Nem mondta meg a nevét – feleli. – Csak annyit mondott, hogy majd megpróbálja újra.

– Hogy nézett ki? – kérdezem.

– Magas, sötét hajú férfi volt – válaszolja Mrs. Mahon. – És nagyon jóképű – teszi még hozzá cinkosan.

Simon. Apró nyilallás hastájékon. Nem szólok semmit.

– És mit mondott neki? – kérdezem.

– Csak annyit, hogy nincs itthon.

– Semmi mást? Thomas is látta?

– Ő nem – feleli Mrs. Mahon. – Az a férfi csak nálam csöngetett. Láthatóan zavarban volt. Azt hitte, maga itt lakik nálam.

– És ön helyesbített? – kérdezem. – Elmondta neki, hogy a tetőtéri lakást béreljük?

– Dehogy – ráncolja a homlokát Mrs. Mahon. – Nem is ismerem. Semmit sem mondtam neki.

Tétovázom. Minden ösztönöm vadul tiltakozik ellene, hogy életem bármilyen apró részletébe beavassam Mrs. Mahont, de tekintettel a körülményekre ezúttal nincs más választásom, azt hiszem.

– Miért? – érdeklődik Mrs. Mahon.